

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616209271
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1616209271.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Hodžova ul. č. 11, Žilina, proti žalovanému: H. A., J.. XX. XX. XXXX, G. K. Š. Č.. XXX, o zaplatenie istiny 364, 75 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 27. októbra 2020, č. k. 27Csp/281/2016 - 223, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu 364, 75 eur s 28 % ročným úrokom z omeškania od 22. 08. 2015 do zaplatenia titulom debetného zostatku, ktorý žalovanému vznikol na jeho osobnom účte nepovoleným prečerpaním finančných prostriedkov a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1 veta prvá, § 503 ods. 1, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, 2, § 712 ods. 1, 2, § 713 ods. 1, 2, § 714 ods. 1, 2, § 715 ods. 1, 2, 3, 4 Obchodného zákonníka, § 48 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 457 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. i), § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného do 30. 11. 2011 a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, keď zo zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že pri rozhodnutí je nutné zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. apríla, sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Uviedol, že mal z vykonaného dokazovania po vyhodnotení všetkých dôkazov preukázané, že žalobca v postavení banky a žalovaný v postavení majiteľa účtu dňa 13. 09. 2012 platne písomne uzatvorili zmluvu o zriadení účtu podľa ustanovení Obchodného zákonníka (§ 708 ods. 2), obsahom ktorej je podľa čl. I zriadenie účtu, typ účtu osobný účet, frekvencia výpisov mesačne s tým, že táto zmluva je zmluvou o bežnom účte a obsahuje podstatné náležitosti ustanovené zákonom na platné uzatvorenie zmluvy o bežnom účte, t. j. označenie zmluvných strán, záväzok banky zriadiť bežný účet pre majiteľa a menu, v akej sa účet zriaďuje a v súlade s § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka je absolútnym obchodom. Poukázal na skutočnosť, že spotrebiteľský charakter tejto zmluvy je zrejmý z postavenia účastníkov zmluvy, keď niet pochyb o tom, že veriteľ je dodávateľom služby a zo žiadneho z údajov zistených v konaní nevyplývalo, že by žalovaný požadoval otvoriť účet nie ako spotrebiteľ, a preto posudzoval vzťah strán nielen podľa Obchodného zákonníka, ale pri právnom posúdení veci aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy o bežnom účte, a to aj s prihliadnutím na § 52 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca v konaní od žalovaného

žiadal zaplataenie nepovoleného prečerpania na bežnom účte, na ktoré sa v zmysle § 710 Obchodného zákonníka vzťahujú ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere a vzhľadom na postavenie žalovanej (žalovaného, nakoľko subjekt, voči ktorému žaloba smeruje, je mužského pohlavia), ako spotrebiteľa sa na nepovolené prečerpanie na bežnom účte vzťahuje aj zákon č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého jednou z náležitostí zmluvy o úvere, ktorá musí mať písomnú formu, je aj údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, pričom absencia tohto údaju spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a nakoľko Zmluva o poskytovaní bankových produktov a služieb neobsahuje dohodu zmluvných strán o výške úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní na bežnom účte v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z., nie je možné (v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z.) žiadať ani úrok ani poplatky, keď ani samotná zmluva o prečerpaní na účte zo dňa 07. 01. 2013 (doložená až v podanom odvolaní) neobsahuje dohodu zmluvných strán o výške úrokovej sadzby. Poukázal na skutočnosť, že požadovanú sumu 364, 75 eur neposúdil ako povolené prečerpanie, nakoľko z výpisov z účtu od mesiaca august 2013 a nasledujúce je zrejmé, že nedochádzalo k čerpaniu povoleného prečerpania a pohľadávka žalobcu spočíva výlučne v účtovaných poplatkoch a úrokoch na neuzatvorenom bežnom účte, keď žalobca síce dňa 14. 05. 2014, t. j. po 1,5 mesiaci výzvou vyzval žalovaného na vyrovnanie nepovoleného zostatku vo výške 138, 45 eur, avšak následne nechal naďalej účet otvorený až do mesiaca august 2015 (ďalších 15 mesiacov), kedy účet uzavrel, napriek tomu, že žalobca vedel, že žalovaný podstatne porušil zmluvu o bežnom účte, naďalej účtoval poplatky a úroky, pričom takéto konanie žalobcu je v rozpore s § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a nemôže požívať právnu ochranu, z dôvodu ktorého žalobu zamietol, a to vrátane požadovaného debetného úroku, keďže žalobcovi nepatrí príslušenstvo pohľadávky (podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), teda 28 % úrok ročne zo sumy 364, 75 eur od 22. 08. 2015 do zaplataenia. Výrok, ktorým rozhodol o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne tým, že žalovaný bol v konaní plne úspešný, a preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania, nakoľko si však náhradu trov konania neuplatnil a iné trovy mu zo spisu nevyplývajú, žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), ako i z dôvodu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť. Namietol, že zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z., keď naopak, podľa § 18 ods. 1 postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe, pričom zákon uvedený nárok podmieňuje výlučne splnením informačnej povinnosti veriteľa (banky) vo vzťahu k majiteľovi účtu. Uviedol, že túto informačnú povinnosť, ktorou zákon podmieňuje možnosť uplatnenia úroku z prekročenia, si nepochybne splnil odovzdaním VOP, Sadzobníka poplatkov a Vývesky úrokových sadzieb pri uzavretí Zmluvy o účte na oboznámenie žalovanému, ktorý oboznámenie sa s dokumentáciou potvrdil, zverejnením VOP ako i výšku úrokových sadzieb v Úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne, ale i historické, zverejnením VOP ako i výšku úrokových sadzieb v Úrokovej výveske na každom obchodnom mieste v aktuálnom znení, uvedením údajov v Internetbankingu, do ktorého mal žalovaný prístup počas celého obdobia vedenia účtu a v ktorom sú taktiež všetky informácie ohľadom stavu na účte, výške a rozsahu prekročenia a účtovaných úrokoch. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. 07. 2019, sp. zn. 5Co/197/2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 03. 2018, sp. zn. 43Co/4/2018 a zo dňa 27. 03. 2018, č. k. 43Co/4/2018, rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 25. 04. 2019, sp. zn. 5Co/363/2018, uznesenie zo dňa 08. 08. 2019, sp. zn. 3Co/235/2018 a ďalšie rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že banka poskytne na základe zmluvy o povolenom prečerpaní klientovi svoje finančné prostriedky do určitej výšky a klient je povinný banke vrátiť a zaplatiť úroky s tým, že nepovolené prečerpanie môže vzniknúť, ak minie viac, ako má na svojom bežnom účte, prípadne, ak prekročí limit povoleného prečerpania, čo sa stalo aj žalovanému, pričom ide o záporný zostatok finančných prostriedkov na účte v dôsledku porušenia zmluvných záväzkov. Uviedol, že úrok z úveru nemá sankčný charakter a nie je možné si ho zamieňať alebo porovnávať s úrokom za nepovolené prečerpanie, ktorý naopak sankčný charakter má, a na ktorý vzniká banke nárok len vtedy, ak klient poruší zmluvu tým, že sa dostane do nepovoleného prečerpania, úrok za nepovolené prečerpanie teda kompenzuje ujmu, ktorá vznikla banke v dôsledku konania dlžníka, teda z dôvodu, že sa dostal na svojom účte do nepovoleného debetného zostatku. Poukázal na skutočnosť, že nepovolené prečerpanie je podstatným porušením zmluvy o bežnom účte, ktoré má za následok nielen právo banky požadovať úroky za prečerpanie, ale aj právo na zrušenie takéhoto účtu s tým, že v prejednávanej veci je podstatné,

že záporný zostatok, do ktorého sa žalovaný dostal svojim konaním, je úročený úrokovou sadzbou, o výške ktorej mal žalovaný vedomosť a nárok naň je naviazaný na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré tvoria prekročenie. K otázke prijateľnosti výšky úrokovej sadzby 28 % ročne uviedol, že krajský súd zaujal názor, že neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami v obdobných prípadoch a vytkol súdu prvej inštancie, že porovnával priemerné úrokové sadzby pri úveroch nad 5 rokov s úrokom za nepovolené prečerpanie, ktoré však nie je možno porovnávať, keďže vo všeobecnosti platí, že za nepovolené prečerpania platí klient výrazne vyššie úroky ako napríklad pri spotrebnom úvere poskytnutom na viac ako 5 rokov alebo pri povolenom prečerpaní, keďže ide o sankciu za porušenie zmluvných povinností. Poukázal na skutočnosť, že výška úroku zohľadňuje, že došlo k prečerpaniu účtu v rozpore s ustanoveniami zmluvy, teda nepovolené (pri povolenom prečerpaní si banka účtovala úrok 19, 90 % ročne), čo odôvodňuje uplatnenie vyššej úrokovej miery s tým, že si neuplatnil žiaden úrok z omeškania, takže od žalovaného žiada iba istinu a ročný úrok 28 %, ktorý v sebe zahŕňa všetky platby súvisiace s istinou a vzhľadom na povolenú výšku odplaty v zmysle § 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v danom časovom období, nie je uplatnená výška úroku 28 % v rozpore so zákonom (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 09. 2020, sp. zn. 16Co/103/2018). Namietol, že zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente, pričom tento výklad potvrdil aj rozsudok Súdneho dvora z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. G.), ktorý ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Poukázal na skutočnosť, že uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP alebo OP“) alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy s tým, že táto povinnosť by mala byť ustanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch a nepostačuje, že tak ustáli súd vo svojom rozhodnutí. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že súčasťou Zmluvy o povolenom prečerpaní sú VOP, Sadzobník poplatkov a Úrokové sadzby produktov, pričom výška úrokov bola uvedená v úrokových sadzbách produktov účinných ku dňu Zmluvy o povolenom prečerpaní, ktoré už predložil v priebehu konania, t. j. výška úrokov sadzby bola 19, 90 % ročne, ktorá bola uvedená aj vo výpisoch z účtu žalovaného, a preto nie je daný dôvod na to, aby sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov.

3.

Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 05. 03. 2021, sa k nemu nevyjadril.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. júla 2021 podľa ust. § 378 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

5.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vo svojich výrokoch vecne správny (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.).

6.

K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že žalobca k tomuto odvolaciemu dôvodu v podanom odvolaní nič bližšie neuviedol, preto sa ním nebolo možné v odvolacom konaní zaoberať, nakoľko ak strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vadu, skutočnosť), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu

spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada a v zmysle ust. § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva, pričom v posudzovanej veci súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu riadne zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj dostatočným spôsobom odôvodnil, a preto odvolací súd existenciu tohto odvolacieho dôvodu ani nezistil.

7.

K tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8.

Z dikcie citovaného ust. § 387 ods. 1 C. s. p. vyplýva, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Obsah rozhodnutia vo veci samej vyjadruje súd vo výroku rozhodnutia, ktorý je prejavom konečného úsudku konajúceho súdu o prejednávanej veci. Vecná správnosť ako zákonný predpoklad na vydanie potvrdzujúceho verdiktu sa vyžaduje iba v prípade výroku preskúmaného rozhodnutia. Vecná nesprávnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie teda nebráni tomu, aby odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodnutie (ako vecne správne) potvrdil. K záveru o vecnej správnosti výroku môže odvolací súd dospieť aj z odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu môže byť (okrem iného) založené na odlišnom právnom posúdení, z akého vychádzal súd prvej inštancie, pritom je však potrebné mať na zreteli ust. § 382 C. s. p., ktoré vyžaduje, aby odvolací súd vyzval strany k možnému použitiu všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a ktoré je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, ak má odvolací súd za to, že sa na prejednávanú vec takéto ustanovenie vzťahuje, čím sa má zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí.

9.

V prejednávanej veci dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, avšak z čiastočne odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie.

10.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudok zo dňa 30. januára 2018, č. k. 27Csp/281/2016 - 30 zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 16. augusta 2018, č. k. 10Co/74/2018 - 151 z dôvodu, že napriek vadám žaloby vec prejednal a rozhodol, čím postihol konanie vadou, na ktorú bol odvolací súd povinný prihliadať ex offio. Nosným dôvodom (ratio decidendi) zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu bola teda skutočnosť, že ak súd prvej inštancie dospel na základe žaloby žalobcu k záveru, že výšku žalovanej istiny nepreukázal, resp. jej výška je nepreskúmateľná, ako aj právny dôvod jej uplatnenia v súdnom konaní, porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, pretože tým, že neodstránil nedostatky žaloby (§ 129 ods. 1 C. s. p.), odňal žalobcovi právo pred súdom konať.

11.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol žalobu žalobcu (a žalovanému nepriznal náhradu trov konania) z dôvodu, že Zmluva o poskytovaní bankových produktov a služieb neobsahuje dohodu zmluvných strán o výške úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní na bežnom účte v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. (v súčasnosti ust. § 9 ods. 2 písm. g/ citovaného zákona), v dôsledku čoho nie je možné žalobcovi v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a)

citovaného zákona priznať úrok ani poplatky. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil aj tým, že konanie žalobcu bolo v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z.

12.

Predmetom odvolacieho konania je teda posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalovanú istinu (364, 75 eur) neposúdil ako povolené prečerpanie, keďže z výpisov z účtu žalovaného od augusta 2013 vyplýva, že k čerpaniu povoleného prečerpania nedochádzalo a pohľadávka spočíva iba v účtovaných poplatkoch a úrokoch na neuzatvorenom účte, keď žalobca síce dňa 14. 05. 2014, t. j. po 1 a pol mesiaci vyzval žalovaného na vyrovnanie nepovoleného zostatku vo výške 138, 45 eur, avšak následne nechal účet otvorený ďalších 15 mesiacov (do augusta 2015), kedy ho uzavrel, a i keď vedel, že žalovaný porušil Zmluvu o bežnom účte, poplatky a úroky mu účtoval naďalej, avšak takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu (§ 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z.).

13.

Z obsahu žaloby žalobcu, ktorú na súd prvej inštancie podal dňa 08. 11. 2016 vyplýva, že svoj nárok na zaplatenie istiny 364, 75 eur s príslušenstvom (28 % úrok z omeškania ročne od 22. 08. 2015), ktorý si v konaní voči žalovanému uplatnil predstavuje dlh, ktorý mu vznikol titulom nepovoleného prečerpania na jeho účte.

14.

V posudzovanej veci nebolo sporným, že obsahom Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorú žalovaný (majiteľ účtu) dňa 13. 09. 2012 so žalobcom (banka) uzavrel, bolo zriadenie osobného účtu číslo XXXXXXXXXX, ďalej Zmluva o vydaní a používaní platobnej karty S. - S.Á. a Zmluva o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva a ani skutočnosť, že neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky.

15.

V konaní pred prvoinštančným súdom nebolo zároveň sporným, že strany dňa 07. 01. 2013 uzavreli Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte, na základe ktorej žalobca (banka) zriadil žalovanému (klientovi) povolené prečerpanie do výšky limitu 290 eur na účte číslo XXXXXXXXXX/XXXX, s variabilnou úrokovou sadzbou 19, 90 % ročne s tým, že žalovaný sa pred uzavretím zmluvy oboznámil s jej súčasťami, a to so znením VOP a Sadzobníka poplatkov, súhlasil s nimi a zaviazal sa ich dodržiavať a vyhlásil, že pred uzatvorením tejto zmluvy prevzal formulár "Európske informácie o spotrebiteľskom úvere týkajúce sa povolených prečerpaní".

16.

Odvolací súd sa nestotožnil s právnym posúdením poskytnutého spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov, nakoľko ako už uviedol vyššie, súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie založil predovšetkým na právnom závere, že písomná zmluva o poskytovaní bankových produktov a služieb neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. (v súčasnosti ust. § 9 ods. 2 písm. g/ citovaného zákona), v dôsledku čoho sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, nakoľko v prejednávanej veci nešlo o „klasický“ spotrebiteľský úver ani o povolené prečerpanie, ale (nanajvýš, pozri ďalej) o prekročenie podľa ust. § 2 písm. f) citovaného zákona v spojení s ust. § 18 citovaného zákona s tým, že na prekročenie sa ale podľa ust. § 1 ods. 5 citovaného zákona nevzťahuje ani ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona zakotvujúce povinnú písomnú formu, ani ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona stanovujúce povinné obsahové náležitosti, z dôvodu ktorého neobstojí právny záver súdu prvej inštancie, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona (príp. podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona), avšak uvedené nič nemení na vecne správnom závere súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom (pozostávajúcej výlučne z poplatkov za vedenie účtu postihnutého exekúciou a zmluvných úrokov za nepovolené prečerpanie účtu), nie je daný.

17.

Zo žalobcom predložených výpisov z účtu žalovaného vyplýva, že k mesiacu júl 2013 bol na tomto účte kladný zostatok vo výške 1,42 eur, kedy už žalobca žalovanému účtoval poplatok za vedenie exekúcie v sume 5 eur s tým, že v auguste 2013 bola na tomto účte posledná kreditná transakcia žalovaného a ku dňu 30. 08. 2013 bol stav na jeho účte - 1,25 eur, pričom za obdobie od augusta 2013 nebola na účte vykonaná žiadna transakcia s výnimkou transakcie zo dňa 31. 05. 2013, ktorou

žalobca žalovanému vyúčtoval poplatok za vedenie exekúcie na účte vo výške 5 eur (neskôr označený ako príplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou/výkonom rozhodnutia), čím sa účet žalovaného dostal do nepovoleného prečerpania (debetu). Žalobca tvrdil, že žalovaný prekračoval povolený limit povoleného prečerpania, čím porušoval zmluvu, z dôvodu ktorého žalobca s účinnosťou ku dňu 03. 03. 2014 znížil limit povoleného prečerpania na hodnotu 0 eur, pričom takéto zníženie limitu povoleného prečerpania na hodnotu 0 eur sa v zmysle bodu 8.9 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 15. 12. 2012 (t. j. účinných v čase zníženia limitu povoleného prečerpania) považuje za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania, a ak dôjde k zníženiu limitu, musí klient splatiť tú časť povoleného prečerpania, ktorá prevyšuje novú výšku limitu najneskôr v deň predchádzajúci dňu, v ktorom zníženie nadobudne účinnosť. Z bodu 8.12 Všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že po zániku nároku čerpať povolené prečerpanie (zrušením limitu, výpoveďou alebo odstúpením) sa vyčerpané a nevrátené peňažné prostriedky považujú za nepovolené prečerpanie bežného účtu, s čím je spojená povinnosť platiť úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu a v zmysle bodu 3.12 týchto Všeobecných obchodných podmienok nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte s tým, že ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať a po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

18.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca žalovanému zriadil na jeho bežnom osobnom účte povolené prečerpanie, čo je osobitná forma spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z. z., pričom za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo forme povoleného prečerpania (a rovnako aj vo forme prekročenia) patria žalobcovi ako veriteľovi zmluvne dohodnuté úroky, avšak len za obdobie do splatnosti úveru (či už riadnej alebo mimoriadnej) s tým, že po tomto okamihu už žalobcovi právo na dohodnuté úroky z úveru nevzniká, vzniká mu iba právo na úroky z omeškania.

19.

V posudzovanej veci žalobca s účinnosťou ku dňu 03. 03. 2014 znížil limit povoleného prečerpania na hodnotu 0 eur, čo sa v zmysle bodu 8.9 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu považuje za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania s tým, že žalovaný bol povinný toto prečerpanie splatiť najneskôr do dňa predchádzajúceho dňu, v ktorom zníženie limitu nadobudlo účinnosť, pričom nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu, pozostávajúceho z istiny úveru a zmluvných úrokov splatných do dňa splatnosti úveru (a príp. zo zmluvných poplatkov a zmluvných sankcií), a teda od tohto dňa bol povinný platiť z tohto svojho peňažného dlhu už len úroky z omeškania (v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

20.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie uvádza, že rovnaký záver platí aj vo vzťahu k nepovolenému prečerpaniu (prekročeniu) na účte, keďže v zmysle bodov 3.12 a 8.11 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu platí, že ak nastane na bežnom účte nepovolené prečerpanie, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu (resp. v ten istý deň) vyrovnať, pričom takto zmluvne určenú lehotu je takisto potrebné považovať za lehotu splatnosti úveru, po ktorej žalobcovi ako veriteľovi patria už len úroky z omeškania.

21.

Z obsahu listinných dôkazov, ktoré žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie predložil vyplýva, že za obdobie od septembra 2013 do uzavretia účtu t. j. do 21. 08. 2015 boli na účte vykonávané iba dva typy transakcií: každý mesiac žalobca vyúčtoval žalovanému poplatok za osobný účet (3, 90 eur x 23 mesiacov) a poplatok za vedenie účtu postihnutého exekúciou vo výške 5 eur (24 mesiacov x 5 eur) a raz ročne mu vyúčtoval úroky (za nepovolené prečerpanie) za uplynulý rok, z čoho vyplýva, že žalobca za predmetné obdobie vyúčtoval žalovanému dvadsaťštyri krát poplatok za vedenie účtu postihnutého

exekúciou vo výške 5 eur (spolu vo výške 120 eur) a úroky za nepovolené prečerpanie spolu vo výške 93, 80 eur, poplatok za výzvu žalovanému, poplatok za upomienky, keď z predložených výpisov z účtu je zároveň zrejmé, že žalovaný sa dostal do nepovoleného prečerpania výlučne z dôvodu vyúčtovania poplatku za vedenie účtu postihnutého exekúciou a všetky ostatné debetné transakcie na tomto účte v predmetnom období pozostávali takisto len z účtovania tohto poplatku, resp. z účtovania úrokov za nepovolené prečerpanie (za debetný zostatok), pričom je nutné uviesť, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že bankový účet žalovaného bol postihnutý exekúciou (napr. predložením exekučného príkazu), t. j. nepreukázal, že poplatky za vedenie účtu postihnutého exekúciou vyúčtoval oprávnené, a teda nepreukázal ani oprávnenosť vyúčtovania úrokov za nepovolené prečerpanie (ktoré boli vyúčtované iba v dôsledku predchádzajúceho vyúčtovania týchto poplatkov), a to napriek tomu, že povinnosťou žalobcu bolo v zmysle ust. § 132 ods. 1 a 3 C. s. p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (rozhodujúcich skutočností) a pripojiť k žalobe dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemohol bez svojej viny pripojiť, avšak žalobca žiaden dôkaz na preukázanie tohto svojho tvrdenia neoznačil a takýto dôkaz ani nepripojil k žalobe, a to napriek tomu, že ním musel disponovať.

22.

Odvolačný súd preto dospel k záveru, že nakoľko žalobca si svoju dôkaznú povinnosť v konaní nesplnil, keďže nepredložil dôkazy o rozhodujúcej skutočnosti, bez preukázania ktorej nebolo možné jeho žalobe vyhovieť, neunesol dôkazné bremeno ohľadom existencie žalovanej pohľadávky (a to ani sčasti), a preto je záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku vecne správny.

23.

Odvolačný súd sa rovnako stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že konanie žalobcu vykazovalo znaky konania v rozpore s dobrými mravmi (v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., resp. v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka), nakoľko z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom vyplýva, že žalovaný prinajmenšom od augusta 2013 až do uzavretia účtu zo strany žalobcu v auguste 2015 nevykonával na tomto účte žiadnu transakciu, a teda účet žiadnym spôsobom nevyužíval, keď na svojom osobnom účte mal pôvodne kladný zostatok vo výške 1, 42 eur, pričom nemohol predpokladať, že sa na ňom dostane do nepovoleného prečerpania, keďže na ňom nevykonával žiadne transakcie. Odvolačný súd ešte dopĺňa, že znenie čl. III. oddielu A. bodu 23. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných ku dňu 07. 12. 2013 („Nevyrovnanie nepovoleného prečerpania v bankou stanovenej lehote sa považuje za podstatné porušenie zmluvy o účte, pohľadávka banky z nepovoleného prečerpania sa stáva okamžite splatnou...“) navodzujú dojem, že nepovolené prečerpanie na účte je takým podstatným porušením zmluvy o účte, pre ktoré banka (žalobca) s okamžitou účinnosťou odstúpi od zmluvy a zruší príslušný účet (bod 36. toho istého oddielu) s tým, že dokonca ustanovenia neskôr účinných Všeobecných obchodných podmienok (najmä bod 3.12) už upravujú iba nepovolené prečerpanie na bežnom účte.

24.

Zo zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným ani zo Všeobecných obchodných podmienok žalobcu z hľadiska priemerného spotrebiteľa nevyplýva, že banka je oprávnená viesť osobný účet v nepovolenom debete po ľubovoľnú dobu a po túto dobu účtovať svojmu klientovi poplatky a sankčné úroky za nepovolené prečerpanie, keď naopak, žalobca podľa názoru odvolacieho súdu v relevantnom období neposkytoval žalovanému žiadnu skutočnú službu, išlo len o iluzórnu službu, za ktorú mu účtoval poplatky a neskôr sankčné úroky za nepovolené prečerpanie, čím vyprodukoval fiktívny dlh v žalovanej výške, a preto takéto konanie žalobcu, ani podľa názoru odvolacieho súdu nemôže požívať právnu ochranu s tým, že predmetná zmluvná podmienka sa odvolaciemu súdu javí byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože požaduje od spotrebiteľa úhradu plnenia (poplatku za vedenie účtu postihnutého exekúciou), za ktoré nedostáva žiadne protiplnenie (porovnaj ust. § 53 ods. 4 písm. v/ Občianskeho zákonníka).

25.

K ďalším odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný

význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, pričom ak odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila, a preto v súlade s vyššie uvedeným považoval odvolací súd za nadbytočné reagovať na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu žalobcu, ktorá nebola pre posúdenie veci podstatná.

26.

Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov prvoinštančného rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

27.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28.

Záverom odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci nebolo potrebné vyzývať sporové strany podľa ust. § 382 C. s. p., aby sa vyjadrili k možnému použitiu odvolacím súdom aplikovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, keďže tieto ustanovenia už boli použité v konaní pred súdom prvej inštancie a v jeho rozhodnutí, resp. v písomných podaniach sporových strán.

29.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).